

De ændringer i BL-1960, som særligt kan antages at medføre konsekvenser i de nævnte henseende, er indeholdt i forslaget §§ 22 og 23 om dispensation og klage.

Ifølge BL-1960 § 14 og § 15 er boligministeriet dispensations- og klagemyndighed for kommuner med mere end 30.000 indbyggere.

Endvidere er boligministeriet dispensations- og klagemyndighed efter Københavns byggelov.

For landets øvrige kommuner er amtsrådet klage- og dispensationsmyndighed. Amtsrådets afgørelser kan kun påklages til boligministeriet, når visse nærmere angivne betingelser er opfyldt.

Ifølge forslaget § 22 er kommunalbestyrelsen som hovedregel dispensationsmyndighed. Boligministeren kan dog bestemme, at dispensationskompetencen i visse arter af sager tillægges amtsrådet, i Københavns og Frederiksberg kommuner boligministeren.

Ifølge forslaget § 23 sker der en stærk begrænsning i adgangen til at påklage kommunalbestyrelsens afgørelser såvel i dispensationssager som i andre sager. Amtsrådet bliver klagemyndighed, også for kommuner med mere end 30.000 indbyggere. Boligministeriet bliver kun klagemyndighed for Københavns og Frederiksberg kommuner og for amtsrådenes afgørelser af fortolkningsspørgsmål.

Den foreslåede decentralisering af dispensationskompetencen til kommunalbestyrelserne vil formentlig ikke medføre øgede udgifter for kommunerne. Efter de gældende regler afgiver kommunalbestyrelserne en udtalelse til dispensationsmyndigheden om, hvorvidt en dispensation bør meddeles. Det forhold, at kommunalbestyrelserne nu skal træffe afgørelsen i sagen, vil formentlig ikke kræve øget forbrug af personale.

For så vidt angår de administrative konsekvenser for kommunerne af bestemmelsen i § 22 om, at der i visse sager skal indhentes naboerklæring, før dispensationsspørgsmålet kan afgøres af kommunalbestyrelsen, henledes opmærksomheden på, at der kun er tale om dispensationssager vedr. en begrænset del af lovens og reglementets bestemmelser (§ 8 og reglementets regler i medfør af §§ 8 og 9), og at det øgede administrative arbejde for kommunerne derfor må antages at blive af forholdsvis begrænset omfang.

Heller ikke for amtskommunerne kan ændringen af klage- og dispensationsreglerne antages at medføre øgede udgifter. De administrative og økonomiske konsekvenser af at amtsrådene bliver klagemyndighed for et større antal kommuner må formodes at blive opvejet af den stærke begrænsning i adgangen til administrativ påklage og af, at amts-

rådene stort set fritages for at behandle dispensationssager.

Boligministeriets byggelovsadministration bestrides af et juridisk-administrativt kontor med 8 akademiske medarbejdere og 2 deltids kontorfuldmægtige, hvortil kommer teknisk bistand fra ministeriets arkitektafdeling. Indkomne dispensations- og klagesager har i de senere år andraget ca. 1000 sager årligt.

Efter forslaget fritages boligministeriet for konkret sagsbehandling bortset fra sager om lovfortolkning, herunder fortolkning af bygningsreglementets bestemmelser. Den nye lovgivning vil til gengæld i de første år efter lovens gennemførelse betyde udvidet virksomhed med vejledning fra ministeriet, ligesom byggeriets hurtige tekniske udvikling stiller stadig stigende krav til ministeriets opfølgning af udviklingen med hensyn til godkendelser af nye materialer og konstruktioner og ajourføring af de tekniske krav i bygningsreglementet.

Bemærkninger til de enkelte bestemmelser.

Til § 1.

Det foreslås, at loven indledes med en bestemmelse, der i hovedtræk angiver lovens generelle formål. De hensyn, som loven tilsigter at varetage, svarer til de i BL-1960 angivne. På baggrund af de vanskeligheder for energiforsyningen, som er opstået i den senere tid, er det dog som en udvidelse foreslået, at loven også har til formål at fremme foranstaltninger, som kan modvirke unødvendigt energiforbrug. Herom henvises nærmere til bemærkningerne til § 6.

Til § 2.

Paragraffen angiver, hvilke arter af byggearbejder m. v., der omfattes af loven, og i hvilket omfang byggelovgivningens regler finder anvendelse på de pågældende arbejder.

Stk. 1 svarer med redaktionelle ændringer til § 2, stk. 1, i BL-1960. Der er ikke tilsigtet nogen realitetsændring ved under stk. 1, litra b, at sammenkæde „ombygning“ og „andre forandringer“ og i begge tilfælde gøre byggelovens anvendelse afhængig af et væsentlighedskriterium.

Endvidere er det i bestemmelsen anført, at loven finder anvendelse på nedrivning af bebyggelse. Denne bestemmelse afløser gældende lovs § 13 a, hvorefter der kræves tilladelse fra kommunalbestyrelsen til at foretage nedrivning.

Paragraffens stk. 2 afgrænser begrebet bebyggelse på tilsvarende måde som § 2, stk. 2, i BL-1960. Dog har man undladt den opregning af eksempler på